

Column week 9 - 2018, in De Uitstraling, editie Waalre

Geschreven door Erika Hoekstra

©neerlanderika

Olympische koorts

Mijn hart gaat sneller kloppen als Nederlandse sporters op de Olympische Spelen in actie komen. Het is alsof ik zelf meedoe. Gespannen zit ik ruim op tijd geïnstalleerd voor de tv. Ik absorbeer het geleuter van de presentatoren. Het commentaar van oud-toppers, coaches en verzorgers. De anekdotes over het leven in het Olympisch dorp en alle roddels. Die eindeloze voorbeschouwingen gaan altijd over hoeveel medailles 'we' gaan halen en hoe fantastisch het is om vier jaar lang hard te trainen voor een gouden plak. Toch lijkt het mij dat de Spelen magisch zijn om een andere reden: wedstrijden verlopen altijd anders dan je verwacht. Gedoodverfde kampioenen bibberen van faalangst, debutanten stijgen boven zichzelf uit, spektakel, pech, vreugde en verdriet vliegen in minuten en seconden voorbij. Wat niet anders was in de aanloop naar de huidige Spelen, was de Russische dopingrel. Een mens weet niet meer wie er wél of niet gebruiken. De Russen zijn heus niet de enigen. Je mag ervan uitgaan dat iedereen gebruikt. Iedereen? Ook onze Ireen en Sven? Zij staan al heel wat jaren op eenzame hoogte. En zijn al onze andere atleten echt alleen maar zo goed omdat de concurrentie in eigen land zo moordend is dat ze zich suf kwalificeren om een ticket naar de Spelen te bemachtigen? Ik durf er niet aan te denken dat één van onze landgenoten betrap wordt. Hoe zou dat in zevenhonderd voor Christus in Olympia gegaan zijn? Een beetje speurwerk levert tegenstrijdige inzichten op: het Olympisch vuur zou de eeuwige strijd van de mens symboliseren om tot eenheid en verbondenheid te komen. Jongemannen trainden toen ter voorbereiding op de oorlog en toonden tijdens de Spelen hun kwaliteiten. Strijd verboedert zeggen we. Strijd splijt ook, als hij niet eerlijk wordt gevoerd. En wat is eerlijk? Opvallend veel sporters hebben tegenwoordig astma of een andere chronische kwaal. Waartegen weer opvallend toevallig veel middeltjes bestaan die fysieke prestaties positief beïnvloeden. De kans dat je als krachtpatser iets verkeerd eet, blessures oploopt, verkeerd wisselt, vogelpoep of kroonkurken op je parcours vindt of een rondje minder rijdt omdat je denkt de eindstreep al gepasseerd te zijn, blijft desondanks aanwezig. Ik ben vóór de herinvoering van de lauwerkrans voor de schoonste, groene kampioen. Geef goud, zilver en brons aan de beste drie gebruikers. En de pechvogels, die mogen samen de vlag dragen. Verscheidenheid in verbondenheid.